

APORTACIÓ DE LA PLATAFORMA PER LA SOBIRANIA A LA

Ponència 1. L'aportació de CDC a la refundació del catalanisme

C. L'ESTRATÈGIA DE CDC: CATALANISME I DEMOCRÀCIA

8.- Vocació majoritària i centralitat

Durant els darrers anys hem vist com s'incorporava al discurs polític de la majoria de partits el concepte de consens polític definit com una barrera infranquejable que impedeix aquells acords que no superen o integren la immensa majoria d'una societat. Aquest concepte, s'ha reforçat amb un altre discurs que ens alerta sobre els perills de la divisió social.

De fet, però, hom observa com les societats europees del segle XXI tendeixen a fer-se complexes, diverses i heterogènies amb la qual cosa es complica fins als extrems les millores i els progressos si aquests requerissin un acord unànim. N'ha estat una bona mostra, i recent, les complicacions que ha patit els Estats europeus per poder avançar en el marc del darrer Tractat Constitucional. Un avenç que la falta de consens social els ha obligat a fer per decisió presidencial o ministerial, tot obviant les consultes populars. _Si aquest fet es produeix al si dels estats-nació –amb referents nacionals unívocs-, amb més força el patim al si de les nacions sense Estat on, com se sap, l'adscripció nacional és múltiple i, fins i tot en alguns casos, superposada.

Així, quan parlem de la necessitat d'avançar en el procés de consolidació nacional de Catalunya –i malgrat que ens referim a progressos no només polítics sinó també, i sobretot, econòmics i socials- no podem ser esclaus de conceptes d'aparent consens si ens coarten els legítims avenços nacionals que volem promoure. En paraules del Lehendakari Ibarretxe 'no és just que el 51% sigui insuficient per avançar

en el legítim procés d'autodeterminació mentre el 51% sí és considerat suficient per mantenir la situació actual'.

Més encara, el propi dibuix del mapa polític català ja presenta una profunda divisió política entre aquelles formacions d'obediències espanyola i aquelles que són, únicament, d'arrel nacional catalana (aquest darrer grup, per cert, encara majoritari a l'arc parlamentari català).

Insistir en la necessitat de promocionar i reconèixer el dret a decidir de la societat catalana és un avenç democràtic necessari per a qualsevol societat i imprescindible per a la societat catalana.

És a partir d'aquestes consideracions que demanem a CDC ha de proclamar clarament l'objectiu d'esdevenir majoritària i central al si de la població catalana que s'adscriu, sense complexes, dins l'arc polític que es mou entre el catalanisme, el nacionalisme i l'independentisme i és en aquest context que CDC ha de ser capaç de transmetre un discurs polític transversal amb capacitat d'integrar el ventall més ampli possible de la societat catalana.

En aquest sentit, convé recordar que la centralitat política a casa nostra no ve definida pels eixos d'esquerra i dreta, sinó per l'adscripció nacional catalana o espanyola.

Mirar de situar-se en altres espais polítics difumina el nostre missatge i lluny d'assolir noves bosses de votants aprima les pròpies tal i com s'observa en els darrers comicis on hem patit, malauradament, contínues davallades d'electors.

- regeneració democràtica

Mentre d'altres formacions polítiques són víctimes d'acords que difícilment encaixen amb el seu corpus doctrinal i s'aferren al concepte de 'gestió' per bandejar-ne de principals

com 'lideratge' o 'vocació nacional', CDC ha de recuperar la confiança de la societat catalana a partir d'un discurs net, clar, determinat i concret que dibuixi un full de ruta clar per al progrés de la nació catalana i que tingui com a darrera estació l'establiment d'un estat propi lliure i sobirà al si de l'Europa del segle XXI en el marc d'un món globalitzat i interrelacionat.

Les dues darreres legislatures a Catalunya han estat una cursa folla i desbocada on el Govern ha esdevingut altaveu de contradiccions, renúncies i vacilacions, tot consolidant un paper secundari i menor en favor d'un Estat que recupera, sense vergonya, les essències més jacobines mentre amaga qualsevol aparença de plurinacionalitat o federalisme.

Un cop més, Convergència ha de prendre el lideratge que li pertoca i reprendre el discurs més essencialment nacionalista per garantir la seva tasca de servei política al conjunt de la societat catalana.

La reivindicació nacional, raonada i definida a través de propostes concretes en el camp polític, econòmic i social esdevé l'eix central del nostre discurs i no s'ha de veure afectada per cap discussió que no tingui com a objectiu el progrés, en qualsevol camp, del conjunt de la nostra societat.

- obertura de CDC i lideratge del debat sobre el catalanisme

El principal tomb que proposa aquesta ponència pel que fa a l'estratègia política de Convergència es centra en el fet que l'obertura de CDC i el lideratge del debat sobre el catalanisme no es s'ha de fonamentar en un discurs tebi, ideològicament poc determinat i sense ajustar-se a un calendari concret. Ans el contrari, Convergència ha d'oferir un espai d'inclusió que va més enllà de les fronteres electorals de la formació en proposar i liderar un procés d'emancipació nacional que

garanteix el primer i principal dret de qualsevol nació: el dret a l'autodeterminació.

Una exercici democràtic que volem paular i oferir a la societat catalana a través d'un full de ruta concret basat en accions polítiques concretes al si del Parlament de Catalunya així com de disseny d'un procés d'autodeterminació consensuat amb el conjunt de la societat catalana (vegeu punt 10, Calendari i compromisos).

Incorporar el dret a decidir a l'agenda política catalana no és cap novetat, sinó que s'entronca amb diferents iniciatives polítiques i socials que s'han anat succeïnt a la Catalunya contemporània. Només en el recent període democràtic parlamentari català, volem recordar les dues ocasions -la primera l'any 1989, aprovada en Comissió per iniciativa del Sr. Max Cahner, i la segona, de l'any 1998, en el 50è aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans- en què la Cambra catalana es va pronunciar tot reconeixent i no renunciant al dret de l'autodeterminació. Efectivament, ens cal interioritzar i difondre que la sobirania –el dret a decidir- sobre Catalunya recau exclusivament en la societat catalana.

En aquest sentit, la represa política que proposem en aquesta ponència no fa més que desenvolupar políticament el marc jurídic que tradicionalment ja ha defensat i reconegut el mateix Parlament de Catalunya.

Considerem, finalment, que el debat sobre el catalanisme no pot ser merament retòric sinó que cal omplir-lo de contingut a través de propostes d'actuació política coherents amb els elements del propi debat.

- construcció de la unitat del catalanisme

Estem convençuts que les majories polítiques i socials no

sorgeixen de discursos amb poc contingut polític i de decisions polítiques erràtiques sinó que s'aconsegueixen en funció de propostes clares i nítides sobre què esperem i què oferim a la societat catalana.

Tal i com han corroborat els darrers temps polítics, la unitat del catalanisme és del tot incompatible amb les estratègies dels partits polítics que incloguin el pacte o la renúncia amb els agents actius de l'espanyolisme polític. I entre aquests agents hi destaquen, amb veu pròpia, els partits polítics que no qüestionen l'ordenament polític i econòmic actual de l'Estat espanyol.

Aquesta exclusió no ha d'incloure cap matís que no sigui polític. Clarament: la seva opció política –legítima si es fonamenta en opcions democràtiques- és del tot incompatible amb la nostra opció política que ha de propugnar, proposar i establir les bases d'una nació catalana lliure i sobirana.

En tot aquest procés polític ha de ser evident que no estem parlant dels objectius particulars d'una formació política que mira d'augmentar la seva implementació social, sinó que es tracta d'un objectiu nacional que ha d'incloure el màxim d'actius, inclosos el màxim nombre de partits polítics. Uns actius que, al mateix temps, seran els promotors de la participació activa dels actors polítics institucionals del país: des d'ajuntaments fins al propi Govern.

9.- Un projecte per construir Catalunya

El cansament i la distància que s'han establert entre la societat catalana i les forces polítiques d'aquest país requereixen una anàlisi en profunditat de les estratègies i les maniobres efectuades pels partits polítics catalans en aquests darrers anys.

La construcció de Catalunya és un repte del conjunt de la societat catalana, per bé que compta amb uns actors polítics principals: els homes i les dones de Catalunya que s'adscriuen sense complexos i amb determinació a l'espai polític que va del nacionalisme a l'independentisme. Aquelles que, ras i curt, vinculen el progrés i la millora de la societat catalana a la capacitat i determinació política de la nació catalana.

Adreçar-los el nostre missatge, el missatge de Convergència, és el millor antídoto en el procés de difuminació política que pateix el projecte nacional català. I el nostre missatge ha de ser clar i contundent: considerem que la cruïlla històrica que vivim només ens permet dues direccions possibles: sobirania o submissió.

Efectivament, l'opció sobiranista és l'única alternativa a la submissió que proposen les principals entitats i institucions polítiques espanyoles. El procés de difuminació i laminació que ha patit l'Estatut que va aprovar el Parlament de Catalunya el 30 de setembre de 2005 no pot ser el nostre principal argument polític però sí és un exemple clar de la unitat política espanyola a l'hora de negar sobirania política a la nació catalana.

De forma concreta, les dues principals forces polítiques espanyoles -PP i PSOE- han exemplificat i demostrat la seva opció nacional i no han trobat a l'altra banda una contesta política catalana unitària. _En aquest punt, proposem una Convergència que esdevingui la Casa Comuna i el motor per a totes les persones que volen treballar en un proposta sobiranista clara, concreta, determinada i oberta al conjunt de la societat civil catalana per tal de consensuar un full de ruta que tingui com a meta datada l'exercici del dret a l'autodeterminació. Això és, el dret a decidir en tot allò que la societat catalana cregui necessari per la seva millora i el

progrés de la qualitat de vida de les persones que la integren.

10.- Calendari i compromisos

Proposem que el lideratge de Convergència s'amari d'un real sentit d'Estat i s'impregni de la determinació necessària que ha de garantir el progrés social, polític i econòmic de la societat catalana. És per això que proposem quatre actuacions concretes:

1. El compromís polític de Convergència -obert a d'altres formacions polítiques catalanes- amb l'exercici del dret a l'autodeterminació de la nació catalana es traduirà en la formació d'una mesa de treball amb l'únic objectiu de generar les garanties necessàries per a la realització d'un referèndum d'autodeterminació abans de dues legislatures.

L'embrió i promotor d'aquesta mesa de treball, per capacitat i per trajectòria, no pot ser altre que el ja conegut Cercle d'Estudis Sobiranistes a qui correspondria la feina de discussió, reflexió i coordinació de l'estratègia social i política que cal seguir per dibuixar el full de ruta que ha de conduir la societat catalana cap al ple exercici del dret a l'autodeterminació. _2. Convergència ha de demostrar el seu lideratge nacional a través de l'oferiment en comicis vinents (p.e. eleccions europees) a d'altres formacions polítiques per tal de valorar la possibilitat de presentar-se conjuntament per fer valer el pes polític determinant que puguin tenir dins de la política europea i espanyola, tot influint-hi des de fora i sense assumir, per tant, cap hipoteca política.

Aquest bloc nacional, amb un horitzó polític concret, ha de facilitar la mobilització social i combatre l'abstenció creixent dels darrers comicis. _Aquest acord polític ha de tenir voluntat d'extensió al màxim nombre d'institucions supramunicipals per tal de fer possible un avenç coherent i coordinat d'aquest

full de ruta des del màxim nombre d'instàncies polítiques del país. _3. Presentació d'una moció censura per part de CiU al Govern actual durant el període 2008/2009. _4. Formació d'un nou Govern amb el suport de CiU i ERC tot obrint la participació en aquest nou Executiu a d'altres formacions que vulguin un avenç nacional en la línia del que proposi el nostre full de ruta. Aquest acord ha de tenir una durada mínima de dues legislatures. Nogensmenys, aquest acord polític ha de restar oberta a qualsevol altre formació política que es mostri d'acord amb els plantejaments i objectius polítics d'aquest acord.

L'estructura del Govern serà presidida per una persona proposada per CiU i un Conseller en cap a proposta d'ERC. La resta de Conselleries serà proporcional al pes de cada formació.